ל) [בילה ימ.], ב) מכשירין
פ"ו מ"ח, ג) לקמן לח:
זבחים מו. מנחות קי.,
ד) [ל"ל חמר ליה וכ"ח

בובחים מו.], כ) [בס"ח:

נכרי, וכן להלן], ו) [הטעם מבואר בתום' לעיל ג: ד"ה

קסבר כותים וכו"], ז) לקמן

ח: קטו: ןגיטין מה: ע"ז

לב: ע"ש], ה) [שהות. יעב"ד], ט) [ויקרת ית],

י) [קידושין נט:], ל) [ב"מ

להלן, כ) רש"ל מ"ז ועיין

רש"ח ור"מ, ם) ושבת יל נו, ש) [טפת ע) [וע"ע תוס' מז. ד"ה מנין],

[ועיין היטב חוס׳

קדושיו מו.ז.

הגהות הב"ח

(**ה)** רש"י ד"ה הרי הן וכו"

אמרינן. נ"ב עיין פ' אלו מליאות דף כב: (ב) ד"ה אינן בכי וכו' והאי מעשה

בהעלאה למו:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

אן רש"ר ד"ה מנין למתעסק בקדשים שהוא פסול וכוי אבל נמכוון לשום

שחיטה בעלמה כשר. נ"ב

מוסף רש"י

למתעסק בקדשים. שוחט קדשים ולא בכוונה אלא כמתעסק בדברים אחרים (זבחים מז.) או:

מתעסק בסכין לחתוך דבר

אחר ושחט בהמת קדשים מנחות קי.). זו בידינו היא. דמלוה לכוין דעתו

(שם) ראיה זאת כבר ידענו

אותה ומיהו מלוה הוא דנפקא לן ולא עיכוב

(זבחים שם).

רבינו גרשום

אמר ליה מחשבה גרידתא לא מבעיא לך דודאי אין

. מחשבתו מחשבה : ואתייה

ששחיטתן בצפון עכשיו

מדאתייה לצפון איכווני איכוון ליה כלומר לשום

שדינה

בצפון: או דילמא מקום

ומשום הכי אתייה לצפון

. ולא חשורה טולה · הא ומי

למימר פעם אחרת. מפני

הכוימה כלומר שרוצה הכנימה כלומו שווצה לשוטחן שהיו מרקיבין ושוטחן לייבשן שישלוט

בהן הרוח וירד עליהן טל

בהן הדודד דרהן טל אינו בכי יותן כלומר דלא נתכוון לטל ואנן בעינן

מוכרון יסי יאגן בכינן לדעת. ואם נתכוון לכך הרי זה בכי יותן. כלומר

אם נתכוון לטל (ומוכשר)

. [הוכשר]. ואם נגע בהן

שנותן עליהן ממש. העלום

לאלו חש"ו וכו": לא שנו דאינו בכי יותן אלא

שלא היפך בהן בשעת הטל דלא גלו דעתיהו

עכשיו יש מחשבתו נכרת מתוך מעשיו דגלו דעתיהו

היתה מחשבתו נכרת מתוך מעשיו אבל היפך עליהן דעשו מעשה

שרץ טמאין דדמו

עולה

. לישחוט

ד"ה מלת ועיין

יוד. ותוס'

ובחים

(5 פ) ניב, לעיל ד. ד״ה תוס׳ גיטין

ל) [יב: ד״ה אמר מ) בס״א: נכרי, וכן

ואיז להז מחשבה אמר ליה מחשבה גרידתא

עין משפם

נר מצוה

צא א מיי׳ פ״א מהלכום

צב ב ג מיי׳ פי״ד מהלכות טונ אוכלין הלכה ב:

צג דה ו מיי׳ שם ופ״ל בים מוקדשין הלכה ו: ז מיי ריי

צד ז מיי' פ"א מהלכות פסולי מוקדשין הלכה

: 2

צה ח מיי׳ פ״ב מהלכות

שאר אבות הטומאה הלכה י ופ"ד מהלכות

שחיטה הלכה יא טוש"ע

י"ד סימן ב סעיף א:

תורה אור השלם

ו. וִשָּׁחַט אֶת בֶּן הַבָּקָר

ז. יְשָׁנִסׁ אֶנִי בְּן נִיבְּאָּ לִפְנֵי יִיְ וְהִקְּרִיבוּ בְּנֵי אַהַרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַדְּם

אהל מועד: ויקרא א ה

2. וְכִי תִוְבְּחוּ זֶבֶּח שְׁלְמִים לִיְיָ לְרְצִנְּכֶם תִוְבָּחָהוּ: ויקרא יט ה

אֶת הַדְּם עַל

פסולי מוקדשין הלכה

למוד או אפילו מדד בה אלא שלא עשה בה מעשה לשם כליש ואם בן דעת חשב עליהן טמאין במחשבה דתנן (כלים פכ״ה מ״ט) כל הכלים יורדין

לידי טומחתן במחשבה: מחשבה גרידה לה הה מבעיה ליה. דשמיע ליה הא: מחשבתו ניכרת מתוד מעשיו. לפי ראות עינינו אבל אין אנו יודעין

מדברי תורה דנמלאו עוקרין אלא להחמיר ולעשות סייג: יש להן מעשה. אם עשו מעשה מוכיח על מחשבתן ופירשו שעל דעת כן

עושים וכדפרשינן לעילט שהביא עולה לנפון ופירש שמפני שדרום פסול לה הוא מביאה ללפון: וחיבעי ליה מחשבה. שחיטה גרידתא ופירש לשם עולה ושחיטה לאו מעשה מוכיח על המחשבה הוא שכל השחיטות שוות: הכי קא מיבעיא ליה. הא דתנן (כלים פי"ז מט"ו) גבי חקיקת חלון ורמון יש להם מעשה: דאורייתא היא. וסמכינן עלה גבי שחיטת עולה ומכשרינות: או דלמא דרבנן הוא. וחומרא הוא דאחמור רבנן לשוויה כלי ליטמא אבל גבי עולה דהולא הוא לא: מדרבנן יש לו. ולחומרא שוגבי היפך בהם דהכשירן: מדאורייתא אין לו. וגבי בעיין קמייתא דעולה לא סמכינן עלה: מנין למהעסק

אם עשה מעשה זה לשם מחשבה זו: ואסיוה ללפון. ולא אמר על שם כך אני מוליכה לשם לפי שאינה כשרה בדרום: או דלמא מקום הוא דלא איתרמי ליה. לא נראה בעיניו מהום הרחשון ש: מפני הכנימה. כולונ"ש שבפולים ועדשים כמו ותהי הכנם (שמות ח): אינן בכי יותן. דלא ניחא ליה בהאי טל ולא הוה הכשר להורידן לידי טומאתן אם יגע בהם שרץ לאחר זמן דבעינן כי יותן דומיא דכי יתוש דניחא ליהי: ואם נתכוין לכך. בין בשעת העלאה ובין לאחר מכאן קודם שינגב הטל מעליהם: הרי הן בכי יותן. דהכי (ה) אמרינן בדוכתא אחריתיי עודהו הטל עליהן ושמח הרי הן בכי יותן ואע"פ שלא נתכוין קודם לכן אלא כשראה שמח: העלום הש"ו. מפני הכנימה: אע"פ שנחכוין לכך. לאחר שירד הטל עליהם: אינן בכי יותן. שאין מחשבתם מחשבה והכשר במחשבה תלוי והאי מעשה (כ) דעלייה לאו מעשה הוא דמפני הכנימה העלום: לא שנו. חדאפילו נתכוונו לא הויא כוונה: **אלא** שלא היפך בהן. לאחר שירד הטל עליהם מלד זה כדי שיפול עליהם מלד אחר: אכל היפך בהן. דמעשיו מוכיחין האע"פ שלא פירש מחשבתו הואיל וניכר שדעתו לכך הרי הן בכי יותן דחי בשפירש מחשבתו בשעת מעשה לא אילטריך רבי יוחנן לאשמועינן דהא בהדיא תנן דיש להן מעשה: הכי קא מיבעיא דאורייסא או דרבנן. הא דאמרינן חושמעתי מרבותי דמחשבתו ניכרת מתוך מעשיו הויא מחשבה כאילו פירשה בשעת מעשה: דאורייםא היא. וסמכינן עלה אפילו

לקולא כגון בעיין דלעיל בהביא עולה מדרום ללפון ומכשרי: או דרבנן. היא וחומרא בעלמא הוא דאמור רבנן ניהוי מעשה וכי היפך בהן ניהוי הכשר אבל מדאורייתא לא הוי מעשה וגבי עולה דקולא הוא לא אמרו כן שלא אמרו חכמים דבריהם להקל

לא קא מיבעיא ליה כי קא מיבעיא ליה מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו יכגון דהוה סמחשבתו ניכרת קיימא עולה בדרום ואתיוה בצפון ושחמה מאי מדאתייא בצפון ושחם איכוין לה או דילמא מקום הוא דלא איתרמי ליה הא נמי אמרה רבי יוחנן חדא זימנא דתנן ייהמעלה פירותיו לגג מפני הכנימה וירד עליהם מל איגן בכי יותן ואם נתכוין לכך הרי הן בכי יותן העלום חרש שומה וקמן אף על פי שנתכוונו לכך אינן בכי יותן מפני שיש להן מעשה ואין להן מחשבה וא"ר יוחנן יל"ש אלא שלא היפך בהן אבל היפך בהן הרי זה בכי יותן הכי קא מיבעיא ליה דאורייתא או דרבנן רב נחמן בר יצחק מתני הכי א"ר חייא בר אבא בעי רבי יוחנן קמן יש לו מעשה או אין לו מעשה אמר ליה רבי אמי ותיבעי ליה מחשבה מאי שנא מחשבה דלא קא מיבעיא ליה דתנן אין להן מחשבה מעשה נמי לא תיבעי ליה דתנן יש להן מעשה הכי קא מיבעיא ליה דאורייתא או דרבנן ופשים ייש להן מעשה ואפילו מדאורייתא האין להן מחשבה ואפי' מדרבנן מחשבתו ניכרת מתוך מעשיו מדאורייתא אין לו ימדרבנן יש לו בעא מיניה שמואל מרב הונא ימנין למתעסק בקדשים שהוא פסול שנאמר יושחט את בן הבקר שתהא שחיטה לשם בן בקר אמר לו זו בידינו היא לעכב מנין ס(ת"ל) ילרצונכם תזבחוהו לדעתכם זבוחו: בותני השחיטת עובד כוכבים ∘נבלה ומטמאה במשא: גמ' נבלה אין איסור הנאה לא מאן תנא א"ר חייא ברבי אבא א"ר יוחנן דלא כרבי אליעזר דאי ר"א האמר מתם מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים רבי אמי אמר הכי קתני שחימת

ואין להן מחשבה. כגון מלא לקליפת אגח כמו שהיהיי וחשיב עליה חרש שוטה וקטן כו' פריך ויוכיח מעשה שלהן על מחשבתן דתנינן תמן העלום חרש שוטה וקטן כו' וקלת תימה מה מקשה דבתחלת סוגיא דריש מקראי דאין תרומתן תרומה דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה פרט לעובד כוכבים מאת כל איש פרט לקטן אשר ידבנו פרט

לחרש שוטה (וקטן) ושמא אסמכתא בעלמא היא ומתרך שם ונחשב לכם תרומתכם את שכתוב בו מחשבה אין מעשה שלו מוכיח על מחשבתו ושאין כתוב בו מחשבה מעשה שלו מוכיח על מחשבתו פירוש כיון שעיקר תרומה במחשבה וקטן אין לו מחשבה לא מסתברא שיוכים המעשה על מחשבתו והדר פריך רבי יוסי קומי דשמואל והרי גיטין שאין כתוב יאובו מחשבה ואין מעשה שלו מוכיח על מחשבתו דתנינא הכל כשרין לכתוב את הגט ואפי׳ חש״ו ואמר רב הונא והוא שיש פקח עומד על גביו כו' מתרץ תמן זה כותב וזה מגרש הכא הוא החושב והוא התורם ותימה לר"י שבא לתרך מגט אתרומה ומזה לא הקשה אלא הקשה מגט אההיא דקטן יש לו מעשה ובלא ירושלמי יש לנו לדקדק בדברים הללו דכיון דקטן יש לו מעשה להוכיח על מחשבתו לענין גט נמי יועיל בלח

גדול עומד על גביו י (ולתרומה נמי

יועיל בגדול עומד על גביו):

בעא מיניה שמואל מרב הונא.

מרב הונא וכן בריש גיטין (דף ה.)

ובפ' יש בערכין (ערכין טז:) הוו יתבי רב

הונא וחייא בר רב קמי שמואל

משמע כתלמיד היושב לפני רבו

ובפרק קמא דגיטין (דף יא:) יתיב רב

הונא קמי רבי ירמיה ורבי ירמיה

חבירו של רבי זירא הוה כדמוכח

בנדה (דף כג.) בעא מיניה רבי ירמיה

מרבי זירא כו' עד כאן הביאו רבי

ירמיה לרבי זירא לידי גיחוך ולא גחך

ורבי זירא תלמידו של רב יהודה

דהוה שמשתמיט מיניה למיסק לארעא

דישראל ורב יהודה תלמידו של רב

ושמואל והיה קורא רבי ירמיה לרב

הונא דרדקי (גיטין דף יא:) ויש לומר

דתרי רב הונא הוו ומיהו ההוא

דערכין (דף מו:) על כרחך תלמידו של

רב הוה כדמוכח התם:

בונין למתעסק בקדשים שהוא פסול. פירש נקונטרס

מתעסק בסכין להגביהו ולזרוק אותו

וקשה דבכה"ג אפילו בחולין פסול

משמע שהיה שמואל קטן

לעזי רש"י חרקים קטנים.

שימה מקובצת

מדד בה אלא שלא עשה בה מעשה לשם כלי איז יורדיז לתורת כלי ואם בן דעת חשב: 3] לא נראה בעיניו מקום הראשון פנוי הס"ד: גן אע"פ פנוי ... שנתכוין לכן ייה הס״ד ומה״ד אינן בכי יותן: **ד]** לא שנו הא דקתני דאפילו נתכוונו: ל] מוכיחין מולא ואט"ף הא דאמרינן ששמעתי: 1] הא דאמרינן עולה מדרו׳ לצפון דקולא [הוא] ומכשרינן (או דרבנן): **ק]** גבי שחיטת עולה ומכשרינז . ליה: **ט]** ולחומרא כגון גבי היפך: ין דלשם עבודת כוכבים כותבין וה"נ: ילו והרי גיטין שאין . כתוב בהן מחשבה:

רבינו גרשום (המשך) דניחא להו בטל שעליהן: זו לא צריך ליבעי לך. ודאי זו ל) לא קא מבעיא ליה (הא) כי קא דרבנן כלומר [הא] דיש להן מעשה דאורייתא או מתוך מעשיו מדאורייתא אין לו כלומר כגון שהעלה פירותיו לגג מפני הכנימה והיפך בהן: מניין יוכנ מוי יוי כן בוון : מני ן למתעסק בקדשים שפסול. כלומר שנתכוון לחתוך . שום דבר ושחט בקדשים חטאת או עולה אינו שנא' ושחט את בן הבקר וגו'. אמר לו זו . בידינו ששחיטת קדשים צריכי כונה אלא לעכב שפסולין הם כיון דלא מכוין לשום שחיטה מנלן: ת"ל לרצונכם [תזבחוהו] -לדעתכם זבוחו שאם חייב אין מקריבין אותו בע״כ . אלא מכיז אותו עד שיאמר רוצה אני: דלא כר׳ אליעזר דאי כר׳ אליעזר האמר סתם מחשבת עובד כלומר דאסור אפי׳ בהנאה

נכרים בקדשים שהוא פסול. כלומר מנין למתעסק שפסול בקדשים כגון מתעסק בסכין להגביהו או לזורקו ושחט בקדשים שלא נתכוין לשום שחיטה א' אבל נתכוין לשום שחיטה בעלמא כשר אלא שלא עלה לבעלים לשם חובה: זו בידינו היא. מקרא זה הייתי יודע ומכאן אנו למדים שמצוה להתכוין ואני שאלתי לעכב מנין שאם לא נמכוין יהא פסול: לרלונכם שובחוהו. שנה עליו הכחוב לעכב: בותבר' שחיטת

בניו

לרבנן אפילו מתכוין לחתיכה כגון לנעלה בכותל כדמוכח בפרק ב׳

(לקמן לה.) עד שיתכוין לחתיכת סימנין ונראה דהאי מתעסק בקדשים

היינו דמתכוין לחתיכת סימנים ולא לשם זביחה דבחולין כשר ובקדשים

פסול ועוד יש מתעסק אחר כגון של קדשים שסבור שהוא חולין ושחטו

דפסול מטעם מתעסק כדאמרינן בזבחים בסוף פרק ב"ש (דף מו:) דמשום

חולין פסולה ותרוייהו מושחט את בן הבקר נפקאש: פיתו פת

בותי. בפירקי דרבי אליעזר (פ׳ לח) יש דעזרא וזרובבל בן שאלחיאל

ויהושע בן יהולדק נידו אותן בשלש מאות כהנים ובשלש מאות

תינוקות ובשלש מאות ספרי תורה והיו תוקעין והלוים משוררים ומסיימים בה מכאן אמרו כל האוכל פת כותי כאילו אוכל בשר חזיר®:

עובד כוכבים ש. אפילו כהלכתה ואחרים רואין אותו: ומטמאה במשא. בגמרא [ע"ב] פריך פשיטא: גבל הא אמר. לקמן בהשוחט (לח:) דאפי׳ שחטה ישראל ללורך עובד כוכבים אסורה בהנאה שסתם מחשבת עובד כוכבים לעבודת כוכבים: ר' אמי מחני הכי שחיטם עובד כוכבים נבלה הא דמין **לעבודם כוכבים.** במין ישראל קא מיירי. והך דוקיא דמתניתין הכי דייק מינה ולסיועי לתנא דברייתא ורבי אמי לא פליג אדרבי חייא דודאי מתניתין דלא כרבי אליעזר אלא לא אלטריך ליה למידק דממילא שמעינן לה דמדקרי ליה נבלה ש״מ מותרת בהנאה: **תנינא להא דמ״ר**. וש"מ דהלכתא כברייתא מדמסייע ליה דוקיא דמתניתין : **שהיטס מין.** דישראל וכ"ש דעובד כוכבים והא מתניתין מיהא בישראל קיימא מדקאמר פירותיו טבלים ובניו ממזרים: בסדר זרעים שנינו אומר היה רבי אליעזר פת כותי כבשר חזיר במסכת שביעית (פ"ח מ"י): **ספריו**. תורה נביאים וכתובים שכתבן מין: כספרי קוסמין. נביאי הבעל דלשם עבודת כוכבים יוכתבו והכי נמי אמרינן במסכת גיטין (דף מה:) ספר תורה שכתבו מין ישרף:

עובד כוכבים נבלה הא דמין לעבודת

כוכבים תנינא להא דת"ר שחימת מין

לעבודת כוכבים פיתו פת כותי יינו יין נסך

ספריו מברי קוסמין פירותיו מבלין וי"א אף

בניו הכי קתני מתניתין שחיטת נכרי וכו׳ הא דמין לעבודת כוכבים כלומר ישראל משום